

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 002132 17 Кж 8
Бања Лука, 16.02.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Д.К., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог адвоката Р.С. из Д., изјављеној на пресуду Округног суда у Добоју број 13 0 К 002132 16 К 2 од 05.12.2016. године, у сједници вијећа одржаној дана 16.02.2017. године у присуству замјеника главног републичког јавног тужиоца Светлане Брковић, оптуженог и браниоца, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Д.К. и потврђује пресуда Округног суда у Добоју број 13 0 К 002132 16 К 2 од 05.12.2016. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Округног суда у Добоју број 13 0 К 002132 16 К 2 од 05.12.2016. године оглашен је кривим оптужени Д.К., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, у коју је урачунато вријеме проведено у притвору од 05.01.2016. године па надаље, одузет му предмет извршења кривичног дјела, ослобођен трошкова кривичног поступка који су пали на терет буџетских средстава, а оштећени са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против ове пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се пресуда укине и одржи претрес.

Одговор на жалбу није поднесен.

Бранилац оптуженог је на сједници изложио жалбу остајући код њених навода и приједлога, што је подржао и оптужени.

Замјеник главног републичког јавног тужиоца је предложила да се жалба одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених навода нису нађене битне повреде одредаба кривичног поступка на које је жалба указала.

Супротно жалбеној тврдњи првостепени суд је отклонио повреду на коју му је указано од стране овог суда, а цијенио је и све друге доказе који сами по себи јесу у корелацији са ранијом жалбом.

Погрешно жалба тврди како је повријеђено право на одбрану јер одбрани није дата могућност да унакрсно или директно испита осумњиченог Р.К., на чијем се исказу из истраге заснива пресуда. С обзиром да је ово лице умрло овдје се не може говорити о праву на испитивање већ о изузетку од непосредног спровођења доказа које је у овом случају дозвољено одредбом члана 288. став 2., а у вези са чланом 143. став 2. тачка а) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС). Читајући овај исказ и користећи га за заснивање осуђујуће пресуде суд није повриједио право на одбрану како се то жалбом погрешно тврди. Овај записник је био доступан и одбрани, па тврдња да није имала једнак приступ доказима једноставно није тачна. Осим тога ради се о испитивању осумњиченог у истрази па одбрана погрешно тврди да је он требао бити упозорен на дужност казивања истине и положити заклетву, јер такво што закон ни у једној одредби не прописује. Што се тиче приговора о давању имунитета овом осумњиченом жалба губи из вида да суд тај доказ, сходно упутству овог суда у рјешењу којим је ранија пресуда укинута, као незаконит није користио већ је користио горе наведени исказ који је дат у својству осумњиченог. Због тога све елаборације жалбе о уговору о имунитету и слично су у том смислу беспредметне. Није тачно да се пресуда заснива само на исказу овог свједока, већ је суд цијенио и прихватио и исказ свједока Ј.Р., који је био саучесник у извршењу кривичног дјела али и друге бројне доказе о којима је дао разлоге у образложењу пресуде, па се у том смислу жалилац упућује на разлоге побијане пресуде.

Одбрана исказује сумњу у правично поступање припадника ЦЈБ Д. приликом испитивања осумњичено К., а да осим навођења термина колико је задржан и када је предат тужиоцу, а који су у складу са законом прописаним роковима што и жалба не тврди супротно, ништа конкретно и аргументовано не наводи, тако да је ово само навод без основа.

Не постоји неподударност исказа осумњиченог К. и свједока Ј. о идентитету оптуженог, мада се ово може разматрати у оквиру чињеничног стања, када га он означава са К. јер се на питање тужиоца сасвим одређено изјаснио да се ради о Д.К., а што пресуда износи. Он га лично познаје, састајао се са њим више пута, договарају извршење кривичног дјела, па је тврдња одбране како није питан откуд он зна да је то оптужени је беспредметна. С обзиром на генезу излагања сазнања овог осумњиченог и логичност казивања нема ту никаквих противрјечности које би пресуда требала посебно објашњавати и овај исказ је веома поуздан.

Супротно тврдњи жалбе изрека пресуде је потпуно јасна јер садржи све потребне елементе који одређују биће кривичног дјела али и конкретне радње сваког од учинилаца. С друге стране све то прате садржајни и одређени разлози о одлучним чињеницама, а то што се жалба не слаже са изведеним закључцима па настоји створити утисак о недоречености и неодређености или супротности остаје без било каквог успјеха. Уосталом то је више сегмент којим се жалба могла бавити, а дијелом се и бави, у оквиру критике чињеничне основе пресуде.

Службена забиљешка о показивању лица мјеста од стране осумњиченог К. од 30.8.2012. године није незаконит доказ, како то одбрана погрешно тврди. Ово показивање је извршено након његовог испитивања у својству осумњиченог, које је извршено у присуству браниоца и у складу је са тим казивањем, ништа га не допуњава, мијења или у битним дијеловима од њега одступа. То што су овлашћена службена лица овај записник назвала службеном забиљешком, а не записником о увиђају као што жалба сматра да је требало не мијења ништа на његовој законитости.

Већ је речено кад је ранија пресуда укинута да је давање имунитета осумњиченом К. било незаконито, због чега рјешење и уговори, са записником о испитивању представљају незаконит доказ, па се као такви и нису могли користити за заснивање пресуде, као и записник о испитивању без браниоца од 22.8.2012. године, као што је првостепени суд правилно закључио, а одбрана погрешно тврди другачије.

Дакле, првостепени суд није починио пропусте на које жалба указује, па тиме ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), з) и к) и став 2. ЗКП РС, а које жалба одређено не наводи већ се из њеног текста може закључити да се на те чланове закона односи.

Жалба кроз законитост доказа побија и правилност побијане пресуде, па се зато одговори на питања законитости доказа и правилности чињеничног стања преплићу и у овом образложењу. Тако се из чињенице да нема трагова оптуженог у изолованом биолошком материјалу са ДНК анализом погрешно сугерише да је тиме искључен као извршилац овог дјела. Супротно томе, суд је имао и цијенио довољно доказа, као што су искази осумњиченог Р.К. и свједока П.Ј., који су у одлучним чињеницама подударни. Њих својим исказима потврђују и свједоци оштећени С. и Ј.Т., али и свједоци Б.Г. и З.Т. Ови искази, сви заједно, оцијењени са записником о увиђају и ДНК налазом крви са дршке пиштоља граде једну тако чврсту цјелину, да првостепени суд правилно утврђује одлучне чињенице и изводи закључак о кривици оптуженог. О томе је побијана пресуда дала детаљне, увјерљиве и за овај суд прихватљиве разлоге на које се упућује и жалилац.

Пошто није починио битну повреду одредаба кривичног поступка, а све одлучне чињенице је правилно и потпуно утврдио првостепени суд је правилно примијенио кривични закон када је радње оптуженог правно оцијенио као кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. КЗ РС и за то дјело га огласио кривим, тако да није ни починио повреду кривичног закона.

Овај суд је у вези са жалбеним приговорима испитао и одлуку о казни па је нашао да је она правилно одмјерена. Све олакшавајуће и отежавајуће околности суд је оцијенио правилно и оне су се у потпуности одразиле у изреченој казни као мјери којом се треба остварити сврха кажњавања.

С обзиром на наведено ваљало је на основу члана 327. ЗКП РС жалбу браниоца оптуженог одбити као неосновану и одлучити као у изреци.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић